

Інженер на пенсії взявся за пензель І успішно. Одна його картина вже експонується в музеї

Рівнянин Валерій Ярощук – митець-аматор. В юності мріяв стати льотчиком. Але доля розпорядилась інакше, і він здобув професію інженера-механіка. Весь свій трудовий вік працював за технічними професіями, а вийшов на пенсію, почав малювати. Його картини пройняті любов'ю до сім'ї, рідного краю, країни. Хоча Валерій Петрович тільки починає освоювати ази художнього мистецтва, але одна з його картин уже експонується у краєзнавчому музеї.

А народився рівнянин у Гощі в сім'ї вчителів: батько викладав у школі історію, а мама – креслення і математику. Ще в молодшій школі батьки розглядили в сина хист до малювання, однак художня школа тоді була тільки в Рівному.

– Як же так: маючи хист до малювання, ви обрали технічну професію? – запитали ми в чоловіка.

– Я мріяв бути льотчиком, – розповідає Валерій Ярощук. – Був у школі королем вальсу. Спеціально тренувався вальсувати і таким чином розвивав відчуття рівноваги. Думав, що мене посадять на центрифугу, то готувався, щоб у мене не паморочилася голова. Батьки навіть передплачували мені тоді журнал «Авіація і космонавтика», я все там перечитував.

Перший раз чоловік вступав до Чернігівського льотно-го училища, але невдало, бо не пройшов комісію по зору. Він тепер із цього приводу жартує:

– Мене не взяли, бо маю карі очі. Коли я працював в аеропорту начальником паливно-мастильної служби, то помітив, що в усіх командирів були блакитні очі. То жартував: ось чому я не льотчик, бо маю карі.

Другою спробою Валерія Ярощука був Авіаційний інститут у Харкові. Але напередодні вступних іспитів абітурієнт захворів, граючи за збірну області з водного поло.

– Змагання були в Ковелі у відкритій водоймі, – пригадує чоловік. – У 60-х роках грали в поло у басейні тільки в Києві та Львові. Я був воротарем, мене не хотіли міняти. Як вийшов, то ніг не відчував, так замерзлі. Скрутило мене, отримав радикуліт. Мусив написати до вузу відмову, бо там був військовий медогляд перед екзаменами.

Підлікувавшись, хлопець подав документи у водний. Обрав професію інженера, бо йому гарно давалось креслення, математика, фізика. У вузі був редактором студентської

газети «Корчеватель», грав у команді КВН.

Після закінчення вузу молодий спеціаліст за розподілом поїхав на Херсонщину, в Каховку. Там зустрів майбутню дружину, створив сім'ю. Вже на початку 80-х Валерія Ярощука разом із дружиною Тетяною запросили працювати до Рівного на радіозавод. Після занепаду підприємства у 90-х працював на різних приватних підприємствах, деякі навіть очолював.

Із часом троє дітей Ярощуків виросли, розіхалися. І Валерій Петрович відчув потребу у творчій реалізації. Всі свої переживання і емоції нині викладає на полотні.

– Першу картину я написав у 2008 році, ще працюючи на роботі, – розповідає художник-аматор. – Спонукала мене до цього така пригода. Маємо дачу в Новій Україні. Колись там на озері я зустрів лебедя, який на мене накинувся, захищаючи свою сім'ю. От я його і намалював.

Тепер у його доробку понад 60 картин, які він дарує друзям, родичам. Розповідає, що з двох картин навіть написав копії на замовлення. Картину «Краса і ніжність» попросила невістка у подарунок. А для колег малював копію натюрморту «Гормони радості», на якому зображені шоколад, коньяк і вишня.

Художник пише картини-

спогади філософського змісту, малює незвичні природні явища. Він має талант зобразити буденні, усім добре знайомі речі так, щоб глядачам здалося, ніби бачать їх уперше. Багато його картин – це спогади про життєві епізоди. «Свідок першого кохання» – це парк у Гощі зі старим каштаном і лавочкою. Саме тут юний Валерій вперше поцілувався з дівчиною. «Набережна» – це спогади про щасливі роки у Каховці. «Шевченківська хата» – ілюстрація твору Кобзаря. Він змалював її зі своєї дитячої пам'яті. Така була в його дідка коваля по материній лінії на Черкащині. Має Валерій Петрович і автопортрет. Кожна з його картин вражає особливою аурую.

Душа художника відгукнулася і на події, що відбуваються в сучасній Україні.

– У мене є картини циклу «Хай буде проклята війна». Одна з них уже другий рік експонується в нашому краєзнавчому музеї. Це картина «Вогонь», на якій я зобразив два вогні – мирний та війни. Відразу після майдану в музеї не було картин на цю тематику. Я показав свої дві роботи, і у мене їх взяли. То «Вогонь» уже другий рік там в експозиції, – поділився успіхом художник.

Валерій Ярощук не має жодної художньої освіти. Просто дивиться різноманітні майстер-класи в інтернеті. Намагається не пропускати виставок художників у Рівному. Усі свої картини творить душею, емоціями, які пережив колись чи переживає нині. А ще він гарно грає на гітарі та пише надзвичайні вірші. І готується до персональної виставки, яка має відбутися навесні в обласній дитячій бібліотеці для молоді.

Ніла ВОВЧИК